İslam Devleti'nin Resmi Radyosu Olan Beyan Radyo Aracılığı İle Yayınlanan

Şeyh Ebu Ali El-Anbari'nin تقبله الله
"İtaat Şirki" İsimli Ders Silsilesinin
Türkçe Tercümesi

شرك الطاعة

İtaat Şirki | 7. Ders

İslam Devleti'nin Resmi Radyosu Olan
Beyan Radyo Aracılığı İle Yayınlanan

Şeyh Ebu Ali El-Anbari'nin
(Allah Onu Kabul Etsin)

“İtaat Şirki"

İsimli Ders Silsilesinin Türkçe
Tercümesi

7. Ders

Bismillahirrahmanirrahim

Allah'a hamd olsun. O'nun Rasûlü'ne salât ve selâm olsun.

Ey Allahım! Bize hakkı hak olarak göster ve ona tabi olmamız için bize yardım et. Batılı da batıl olarak göster ve ondan sakınmamız için bize yardım et. Ey Allahım! Bize fayda verecek şeyleri bize öğret ve bize öğrettiklerinle bize fayda ver.

Ey Allahım! Bizi ilmimizle amel edenlerden kıl. Ey Allahım! İlmimizi, seninle karşılaşacağımız günde bizim lehimize hüccet kıl ve onu bizim aleyhimize hüccet kılma ey merhamet edenlerin en merhametlisi!

Rabbim göğsümü ferah kıl. Bana işimi kolaylaştır. Dilimdeki düğümü çöz ki sözümü anlasınlar.

Ey Allahım! Amelimi salih ve senin için halis kıl. Ve o amelimde yarattıklarından hiç kimse için hiçbir pay kılma.

Geçen dersimizde konumuzun üçüncü kısmından bahsettik ve konuşmamız anayasayı uygulayanlar hakkındaydı. Ve dedik ki: Anayasayı uygulayanlardan kastedilen "teşrî (yasama) sultası, yargı sultası ve (anayasayı) uygulama sultası" olmak üzere üç sultanında Allah ﷻ'nin indirmediği ile hükmeden bu hükümetlerdir.

Ve dedik ki: Bu hükümetlere verilen şer'i isim tağuti hükümetler ismidir ve bu isim Allah ﷻ'nın Allah'ın indirmediği ile hükmedenlere verdiği bir isimdir. Sonra bu kimselere tağut ismini vermemiz için hüccet ikame etmek gerekmediğini söyledik ve delilleri zikrettik.

Allah'ın izniyle bugün anayasa uygulayıcılarının bir başka yönünü ele alacağız, Allah ﷻ'den yardım dileyerek derim ki: Her Müslümanın bu tağutların hakikatini bilmesi gerekir. Ve bir Müslüman olarak benim bu hükümetlere ve bu tağutlara karşı ne yapmam gerekir? Bunlara karşı ne yapman gerektiğini bilmelisin.

Her Müslümanın idrak etmesi gereken birinci mesele bu tağuti hükümetleri inkar etmesidir. Ve delil ise Allah ﷻ'nin kitabındandır. Nitekim şöyle buyurmuştur: **"Her kim (reddetmek, tekfir etmek, teberrî etmek suretiyle) tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopması mümkün olmayan sapasağlam kulpa tutunmuş olur."** [1] Dolayısıyla bir Müslümanın kelime-i şehadeti ancak bu tağutları inkâr ettikten sonra geçerli olur. Bu tağutların arasında bir de Allah ﷻ'nin indirmediği ile hükmedenler vardır. Kim Allah ﷻ'ye iman ettiğini ilan eder ve tağutları inkâr etmezsse, yakinen bu kimse Allah ﷻ'nın zikrettiği kopması mümkün olmayan sapasağlam kulpa tutunanlardan değildir. Alimler "kopması mümkün olmayan sapasağlam kulp"u **"la ilahe illallah"** olarak, Rasûlullah ﷺ olarak, Kur'an olarak ve İslam olarak tefsir etmişlerdi. Bu tefsirlerin hepsi sahihtir. Kim tağutu inkâr etmezse Allah ﷻ'ye iman ettiğini ilan etse de bu kişi zikrettiklerimize göre **"kopması mümkün olmayan sapasağlam kulpa"**

[1] Bakara: 256

tutunanlardan değildir. Nitekim senin de bildiğin üzere tağutu inkâr etmek kelime-i şehadetin şartıdır ve alimlerden kimileri de "kelime-i şehadetin rüknüdür" demişlerdir. Nitekim İmam Eş-Şankîtî tefsirinde şöyle zikretmektedir: "Eğer bu tağutları bildiysen, onları inkâr etmeyi de bilmen gerekir." Tağutları inkârın manası ise; onların hükmünü ve hakimiyetini ikrar etmemendir. Yani kendisiyle hükmettikleri bu kanunlardan razı olma, bu kanunları itiraf ve ikrar etme, ve aynı şekilde bunların hakimler / yöneticiler olmasından da razı olma, bunların hakimliğini/yöneticiliğini itiraf ve ikrar etmektir. Onların hükmünü de hakimiyetini de kabul etme. Kim bunu yaparsa (onların hakimiyetini kabul etmezse) o kimse tağutu inkâr etmiştir ve daha sonra da **"la ilahe illallah"** kelimesi ile gelmiştir ve Allah'ın izniyle bu kimse şehadet kelimesine sahip olanlardandır.

"La ilahe illallah" kelimesi bu tağutlardan uluhiyeti nefy edip sonra da Allah ﷻ'ye olan imanı ispat eder. Kelime-i şehadet bununla geçerli olur. Burada bu ayet ile Nisa suresi ayeti arasındaki farka değinmeden geçmemeliyiz. Burada Allah ﷻ buyurdu ki: **"Her kim (reddetmek, tekfir etmek, teberrî etmek suretiyle) tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopması olmayan sapasağlam kulpa tutunmuş olur."** Ancak Nisa suresinde buyurdu ki: **"İnkâr etmekle emrolundukları hâlde tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları (hakka geri dönüşü zor) uzak bir saptırmayla saptırmak ister."** [2] Neden burada tağutu inkâr etmek bir şart olarak geçti? Ve neden Nisa suresinde ise bir emir olarak geçti, inkar etmen gerekir (dedi)?

Bu ayet İslam'a girmek isteyenler içindir ve kim bu dine hükmen girmek isterse başlangıç olarak Allah'ın indirmediği ile hükmedenler de dahil olmak üzere bütün bu tağutları inkâr etmesi gereklidir. Bu İslam'a girmenin şartıdır. Lakin İslam'a girdikten sonra sen bu dinin Rabbani hükümlerine bağlı olmak zorundasın ve bu hükümlerden biri de; İslam'a girdikten sonra bu tağutları inkar etmekle emrolunmandır. Yani bu tağutları inkâr ettikten sonra ilk olarak hangi tağut olursa olsun bunların hükmünü ve hakimiyetini ikrar etmek sana caiz değildir. Başlangıçta kendisini inkâr ettiğin ve reddettiğin şeyde ölene kadar bu inkârda devam etmekle Allah'ın emriyle emrolunmaktasın. Şehadet kelimesini söyledikten sonra bu yanlışı yaparsan ve bunların hükmünü ve hakimiyetini ikrar edersen sen kelime-i şehadeti bozmuş olursun.

Nitekim senin de bildiğin üzere abdesti bozan unsurlar olduğu gibi kelime-i şehadeti de bozan unsurlar vardır. Bunların ikisi birbirinden farklı değildir. Bir kimse abdest alıp sonra da abdesti bozulduğunda namaz kılması mümkün değildir ve kılsa da namazı batıldır. Yani eğer bir fer bile böyleyse o zaman kelime-i şehadet hakkında ne demeli? Kim kelime-i şahadet ile gelirse daha sonra da onu bozan bir unsur işlerse, bu kimse kelime-i şehadetini bozmuştur ve bundan sonra onun Müslümanlığı geçerli değildir. Dolayısıyla buradan Allah ﷻ buyurdu ki: **"İnkâr etmekle emrolundular."** Allah'ın Nebisi İbrahim'in -salât ve selâm onun ve Nebimizin üzerine olsun- yoluna uymayı gerçekleştirmek için her Müslümanın alması gereken bazı önlemler vardır. Allah-u Teâlâ buyurdu ki: **"Sizin için İbrahim'de ve onunla birlikte olan (Mü'minlerde / Rasûllerde) güzel bir örneklik vardır. Hani onlar, kavimlerine demişlerdi ki: "Biz, sizden ve Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizden berîyiz/uzağız. Sizi tekfir ettik (üzerinde bulunduğunuz yolu ve sizi reddettik). Bizimle sizin aranızda, tek olan Allah'a iman edinceye kadar, ebedî bir düşmanlık ve ebedî bir kin baş göstermiştir."""** [3] Her Müslümanın bu ayetin ayrıntıları üzerinde

[2] Nisâ: 60
[3] Mümtehine: 4

durup ve sonra bu gibi yerlerde her zaman "ben bu ayetin kelimelerinin neresindeyim?" diye kendi nefsini bir kontrol etmesine ihtiyacı vardır. Ve unutma ki her Müslümanın kendisini Kur'an'a arz etme ihtiyacı vardır. Öyle ki Rabbimin emrine nerede muvafakat ettiğimi ve nerede muhalefet ettiğimi bileyim. Şayet kendimi bir ayete muhalefet eder bir şekilde görürsem nefsimi düzeltmem gerekir ve eğer bir ayeti okur ve kendimi bu ayetin ehli olarak bulamazsam nefsimi bir gözden geçirmem gerekir.

Alimlerden biri-Allah kendisine rahmet etsin- Kur'an okuduğunda ve **"Ey iman edenler"** cümlesinin geçtiği bir ayete geldiği zaman derdi ki: "Rabb'im bana hitap etti." Ve hitap bağlayıcıdır. **"Ey iman edenler"** (cümlesinin geçtiği yerde) ya seni bir hayra yönlendiriyordur ya da seni bir şerden men ediyordur. Buna dikkat etmelisin.

"Sizin için İbrahim'de güzel örnekler vardır." "Örnek" kelimesi ise "Muhtar'us Sıhah"ta "kendisine uyulan" olarak bilinir. Diyor ki; falanca benim örnek aldığım kişidir, yani benim kendisine uyduğum kişidir. Allah ﷻ ise Nebisi İbrahim'i bu ayette zikrettiği kelimeler ile bize bir örnek kılmıştır.

Peki neden Allah'ın Nebisi İbrahim? Bizim için örnek neden Rasûlullah ﷺ olmuyor? "Sizin için Allah Rasûlü'nde güzel bir örnek vardır." Dolayısıyla Allah ﷻ Resulullah ﷺ'i bizlere örnek kılmıştır ancak bu yer hariç. Burada bize Allah'ın Nebisi İbrahim'i örnek kılmıştır. Peki neden?

Çünkü dinlere mensup olan bütün ümmetler Allah'ın Nebisi İbrahim'in Peygamberliğini ikrar ederlerdi. Yahudiler kendisinin Yahudi olduğunu söylerlerdi. Hristiyanlarda kendisinin Hristiyan olduğunu söylerlerdi. Biz Müslümanların da imamıdır. Bu Allah-u Teâlâ'nın şu sözünü doğrulamaktadır: **"(Allah) demişti ki: "Seni insanlara imam yapacağım." (İbrahim) demişti ki: "Soyumdan gelenleri de (imam yap)." (Allah) demişti ki: "Benim bu sözüm zalimler için geçerli değildir.""** [4] Allah ﷻ Nebisi olan İbrahim'i bütün insanlara imam kılmıştır ve haşa Allah'ın kelamı vakıaya muhalefet etmez. Hepsinin İbrahim'le bağlarının olduğunu iddia ettiklerini görürsün. Öyle ki Yahudi ve Hristiyanlar soylarının Allah'ın Nebisi İbrahim'den olduğunu ispat etmek için tarihi yanıltmalar yapmışlardır. **"Ey Ehl-i Kitap! Tevrat ve İncil, ondan/İbrahim'den sonra indirilmiş olmasına rağmen neden İbrahim hakkında ("O Yahudi miydi, Hristiyan mıydı?" diye) tartışıp duruyorsunuz? Akletmez misiniz?"** [5] Lakin buna rağmen İbrahim'in Yahudi olduğunu söylüyorlardı, öbürleri de Hristiyan olduğunu söylüyorlardı. **"İbrahim, Yahudi değildi. Hristiyan da değildi. Hanif bir Müslimdi. O, müşriklerden de değildi."** [6] Dolayısıyla Yahudiler onun imamlığını itiraf ediyor ama onun dışındaki Nebilerin imamlığını itiraf etmiyorlarsa aynı şekilde Hristiyanlar onun imamlığını itiraf ediyor ve onun dışındaki Nebilerin imamlığını ise itiraf etmiyorlarsa o zaman Allah'ın Nebisi İbrahim'in kendileri için bir örnek olmasına muhataplardır. Madem ki onun imamlığını ve Nebi olduğunu itiraf ediyorlar o zaman bu meselede Yahudi bir kimsenin Allah'ın Nebisi İbrahim'i örnek alması gerekir. Hristiyanların da bu meselede Allah'ın Nebisi İbrahim'i kendilerine örnek almaları gerekir. Bu yüzden insanlar için güzel bir örnek olarak Allah'ın Nebisi İbrahim zikredilmiştir. Yine de Allah en doğrusunu bilendir.

[4] Bakara: 124
[5] Âl-i İmrân: 65
[6] Âl-i İmrân: 67

Sonra Allah ﷻ buyurdu ki: **"Ve onunla birlikte olanlarda"** İmam El-Cessas Ahkâm-ul Kur'an'da **"ve onunla birlikte olanlarda"** cümlesini şöyle tefsir etti, dedi ki: Bu ayetin veya bu ayetin kelimelerinin manası yani "bütün Nebilerdir" veya "Allah'ın Nebisi İbrahim'e iman edenlerdir." Ayet iki mana taşımaktadır. Bu bir kavildir.

Diyorum ki ayet iki ihtimal taşımaktadır. Nitekim Allah ﷻ buyurmuştur ki: **"Şüphesiz ki insanlar arasından İbrahim'e en yakın olanlar, (tevhid konusunda) onun (yoluna) uyanlar; bu Nebi ve iman edenlerdir. Allah, Mü'minlerin velisidir/dostudur."** [7] Dolayısıyla Allah'ın Nebisi İbrahim'e iman edenler ve aynı şekilde bütün Nebiler de bu meselede birer örnektir. Çünkü hepsi de Allah'ın Nebisi İbrahim'in menheci (yolu) üzere olmuşlardır. Allah'ın salâtı ve selâmı Onun ve Nebimizin üzerine olsun. "Kavimlerine demişlerdi ki" yani Allah'ın Nebisi İbrahim ve bütün Nebiler ve onlara sahih bir imanla iman edenler hepsi ilk olarak kavimlerine şöyle diyorlardı: **"Biz, sizden berîyiz."** Ve berâ ise bir şeyin zimmetinde olmamaktır. İnsan bir şeyle itham edilip sonra o (itham edildiği şeyin) aksi ispat olunduğunda denilir ki; bu ondan berîdir, yani hakkındaki bu itham ispatlanmamıştır. Bu lügat anlamıdır ve berâ kelimesinin başka anlamları da vardır. Nitekim sözlüklerde; ayrılmak, terk etmek olarak da zikredilmiştir. **"Biz, sizden berîyiz"** yani sizden ayrılıyoruz, sizi terk ediyoruz ve sizinle hiçbir şekilde ilişki kurmayacağız.

Teberrînin sende gerçekleşmesi ve Allah'ın Nebisi İbrahim'i örnek alman için sapkın fırkaları bilip sonra da bunlardan teberrî etmelisin. Bu kısma ise asli kâfirler ve mürtedler girer. Allah'a sığınırım (bunlardan.) Bütün bu kimselerin inhiraflarını, sapıklıklarını, küfürlerini ve riddetlerini bilip sonra da kendi nefsine demelisin ki: **"Ben sizlerden beriyim."** Yani benimle sizin aranızda hiçbir ilişki yoktur.

İkinci olarak: **"Ve Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizden."** Hiçbir sapkın fırka yoktur ki kendisine ibadet ettikleri bir (rableri) olmasın. Nitekim geçen derslerimizde tağutlar hakkında konuştuğumuzda onların dinlerinin anayasa olduğunu ve rablerinin ise anayasa yazma komisyonu olduğunu söylemiştik. Tağutu inkârın gerçekleşmesi için her Müslümanın kendi nefsine "ben bu tağuti hükümetlerden beriyim" demesi gerekir. **"Ve Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizden."** Yani aynı şekilde size bu dini yazan (oluşturan) ve sizin kendisi ile hükmettiğiniz anayasa yazma komisyonundan da beriyiz. Bunu yaparsan bu ayetin ehlinden ve Allah'ın Nebisi İbrahim'i örnek alanlardan olursun.

Ve insan, Kur'an'dan bir ayetin aleyhine bir hüccet olduğu halde Allah ﷻ'nin huzuruna gitmekten sakınmalıdır. İmam Müslim رحمه الله rivayet ettiği bir hadiste der ki: Rasûlullah ﷺ şöyle buyurdu: **"Kur'an ya lehine ya aleyhine hüccettir."** Bu sapık fırkalardan, bu hükümetlerden ve kendisine ibadet ettiklerinden teberrî etmezsen yakinen Kur'an senin aleyhine hüccet olacaktır. Dolayısıyla Kur'an'ın yarın Allah ﷻ'nin elleri arasında senin aleyhine hüccet olmasından kendini kurtarmalısın. Ayetleri araştırıp "acaba ben bu ayetin neresindeyim?" (diye) kendi halini ve nefsini gözden geçirmelisin.

"Biz sizden ve Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizden beriyiz." Alimler رحمهم الله ise bu ayetteki

[7] Âl-i İmrân: 68

güzel bir noktaya işaret ederek dediler ki: "Tabi olandan teberrî etmek, tabi olunandan teberri etmekten daha önceliklidir." Tabi olunan şu an anayasa yazma komisyonudur. Tabi olan ise bu tağuti hükümetlerdir. Anayasa yazma komisyonundan ve dinlerinden teberrî etmeden önce bu hükümetlerden teberrî etmen gerekir. **“Bizler sizden beriyiz.”** Sonra buyurdu ki: **“Allah’ın dışında ibadet ettiklerinizden.”** Bu mana Kur’an’da iki yerde zikredilmiştir. Bir yerde Allah, Nebisi İbrahim hakkında buyurdu ki: **“Sizi ve Allah’ın dışında dua ettiklerinizi terk edip ayrılıyorum.”** [8] Kavminden ayrılmayı kendisine ibadet edilenden daha öncelikli tuttu ve aynı şekilde Kehf suresindeki gençler beldelerini terk edip çıkarak mağaraya gidip sığındıklarında kendi nefislerine dediler ki: **“Madem ki onları ve Allah’ın dışında ibadet ettiklerini terk edip ayrıldınız.”** [9] Yani o kendisine ibadet edilenlerden Allah ﷻ'yi istisna tuttular. Dolayısıyla her zaman teberrî ve ayrılma önce kavimlerden sonra kendisine ibadet ettikleri şeylerdendir. Müslümanın bu sıralamaya riayet etmesi gerekir. Çünkü ayet bu şekilde gelmiştir. **“Biz, sizden ve Allah’ın dışında ibadet ettiklerinizden beriyiz.”**

Sonra buyurdu ki: **“Sizi inkâr ettik.”** “İnkar”ın manası nedir? Demiştim ki: Yani sizin hükmünüzü de hakimiyetinizi de ikrar etmiyoruz. Bu kanunlardan ne razı oluruz ne de bunlara muvafakat ederiz. Aynı şekilde bize hâkimler/yöneticiler olmanıza da ne rıza gösterir, ne muvaffakat eder ne de onu kabul ederiz. Şöyle diyebilirsiniz: Ben bunu desem de olayların gidişatında ne değişecek ki?

Hayır, sen şu an bu ayetin ehlindensin ve eğer bu ayetin ehlinden olursan, bu ayetin ehlinden olmak sadece dille olan bir şey değildir. Bilakis canla, uzuvlarla ve rükünlerle olan bir şeydir. (Bunları yaptığın) zaman bu kimseleri (tağutları) ortadan kaldırmayı düşünmeye başlarsın ve Allah ﷻ de bunda sana yardım eder. Aksi halde cihad topraklarına hicret eden gençleri (bu topraklara) getiren şey nedir? Yakinen bu kimseler onların ne hükümlerini ne de hakimiyetlerini ikrar etmek istemiyorlar ve onlar bu hükümetlerden, anayasalarından, kanunlarından ve komisyonlarından teberrî ettiler. Sonra da bu dine yardım etmek için hicret edip cihad ettiler.

Aksi halde insanların Avrupa’daki güllük gülistanlık hayatı bırakıp gelmeleri ne anlama gelmekte? {Sizi inkâr ettik} (anlamına gelmektedir.) Bu Allah’ın Nebisi İbrahim’in yoluna uyanlardan olman için sende olması gereken üçüncü vasıftır.

Dördüncü vasıf ise **“Bizimle sizin aranızda ebedî bir düşmanlık ve ebedi bir kin baş göstermiştir.”** Her Müslümanın bütün bu tağuti hükümetlere ve anayasa yazma komisyonuna düşmanlığını ilan etmesi gerekir. (Ayette geçen) **“baş göstermiştir”** sözü yani izhar etmiştir. Bu düşmanlığı gizleyemezsin, bu ayetin ehlinden olman için sana düşen düşmanlığını izhar etmendir ve düşmanlık ise uzuvlarla olan bir şeydir. Ayetin bu kısmı kalbine yerleşirse yakinen sen Allah ﷻ’nın şu sözünün ehlinden olacaksındır: **“Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve (cihad için tahsis edilmiş) besili atlar hazırlayın. Onunla Allah düşmanlarını, kendi düşmanlarınızı ve sizin bilmediğiniz Allah’ın bildiği (gizli düşmanlarınızı) korkutursunuz.”** [10] Eğer bunun dinden olduğunu bilip bunlara karşı düşmanlık izhar edersen yakinen bu kimselere düşmanlık etmek için ne gibi imkanlarla hazırlık yapabilirim diye düşünmeye başlayacaksın. Dolayısıyla **“bizimle sizin aranızda ebedî bir düşmanlık baş göstermiştir”** (ayetini) anladık. Sonra

[8] Meryem 48
[9] Kehf 16
[10] Enfâl: 60

buyurdu ki: **“Ve ebedî bir kin baş göstermiştir.”** Yani bizimle sizin aranızda bir buğz baş göstermiştir ve biliyoruz ki buğzetmek kalbin amellerindendir. Lakin bu buğzu içinizde hissetmelisiniz. Çünkü eğer bu buğz mevcut olursa yakinen sizler Allah’ın haklarında şöyle buyurduğu (Allah ve Rasulü ile sınırlaşanlara sevgi besleyen) kimselerden değilsinizdir: **“Allah’a ve Ahiret Günü’ne iman eden bir topluluğun -babaları, oğulları, kardeşleri, aşiretleri dahi olsa- Allah ve Rasûlü ile sınırlaşan insanlara sevgi beslediğini göremezsin. Bunlar, (Allah’ın) kalplerine imanı yazdığı kimselerdir...”** [11] Dolayısıyla buğz kalpte istikrar bulursa yakinen sen onlardan sevgi beklemez ve onları sevmezsin. **“Ey iman edenler! Benim ve sizlerin düşmanı olan kimseleri veli/dost edinmeyin. Siz onlara sevgi gösterisinde bulunuyorsunuz...”** [12] Sevgi kalbin amellerindendir. Aynı şekilde buğz da kalbin amellerindendir. Bir Mü'minin kalbinde bu tağutlara karşı hem sevgi hem de buğz aynı anda bir araya gelemez. Bu mümkün değildir. Kim onları severse demek ki onlara buğz etmemiştir. Kim de onlara buğz ederse onları sevmesi mümkün değildir. Allah’ın Nebisi İbrahim’in yoluna uymak için onlara buğz etmen gerekir ve Allah’ın Nebisi İbrahim’i örnek almak sana onlara buğz etmeyi gerektirir. Lakin bunlara karşı kendinde meyletme gibi bir şey görürsen yakinen bil ki Allah’ın Nebisi İbrahim’in yoluna uyma konusunda beşinci vasıf sende gerçekleşmemiştir.

“Bizimle sizin aranızda ebedî bir düşmanlık ve ebedî bir kin baş göstermiştir.” Buğz... Şeyhlerden birinden işittiğime göre -Rabbim kendisini İlliyin’de kabul etsin- hapishanedeki şeyhlerimden biriydi, dedi ki: "Hapishane görevlisinin odasına çağrıldık. Ben ve iki din kardeşim oturduktan sonra içişleri subaylarından biri bizi ziyarete geldi. Bizden bazı meseleleri anlamak istiyordu." Şeyhim -Allah ona rahmet etsin- dedi ki: "Bize çay getirdiler ve içimizden biri oruçluydu Allah ona kâfi oldu. Öbürü ise içti, ben ise içmeyi reddettim. Subay bana dedi ki 'Neden içmiyorsun?' Dedim ki: 'Ben senin çayını içmem.' O da dedi ki: 'Subhanallah zindanlarda içtiğin çay da bizim çayımız değil mi?' Dedim ki: 'Hayır, o genel olarak herkesindir. Ama bunu (bizzat) bana sen getirdin! Ve ben senin getirdiğin çayı içmek istemiyorum. Çünkü korkarım ki eğer bu çayı içersem kalbimde sana karşı bir sevgi oluşur." İşte bu Allah’ın Nebisi İbrahim’i örnek almaktır! Ve diyor ki şeyh: "Sonra ona Horasan alimlerinden birinin kıssasını anlattım. Adı Behlül. Tabiinin alimlerindendir. Bak şimdi din nasıl (yaşanır). (Bir gün) çocuğunu dirhemle yağ alması için gönderdi. Çocuk gitti ve yağ satıcısı Hristiyan birisi. Çocuk dedi ki 'Bana bir dirhemlik yağ ver.' Hristiyan adam ise çocuğa 'Bu yağ kimedir?' diye sordu. Çocuk da 'Behlül'e dedi. Sonra Hristiyan dedi ki 'Al bunu. Nasıl ki siz Behlül’ü dini için seviyorsunuz, biz de onu ahlakından ötürü seviyoruz. Al bu iki dirhemlik yağı.' Çocuk yağı aldı ve geldi. Yağın talep edilenden daha fazla olduğu açık. Behlül oğluna bu yağın fazlalığı hakkında sorunca, o da dedi ki 'Hristiyan, yağın senin için olduğunu öğrendiği zaman fazlasıyla verdi.' Behlül de biraz düşündü ve dedi ki 'Al bu yağı geri o Hristiyana götür. Çünkü ben korkarım ki eğer buna muvafakat edip yersem kalbimde ona karşı sevgi oluşur ve Allah ﷻ’nin haklarında şöyle buyurduğu (Allah ile sınırlaşanlara sevgi besleyen) kimselerden olurum." **“Allah’a ve Ahiret Günü’ne iman eden bir topluluğun -babaları, oğulları, kardeşleri, aşiretleri dahi olsa- Allah ve Rasûlü ile sınırlaşan insanlara sevgi beslediğini göremezsin. Bunlar, (Allah’ın) kalplerine imanı yazdığı ve onları kendinden bir ruhla desteklediği kimselerdir. Onları altından ırmaklar akan ve içinde ebedî kalacakları cennete sokar. Allah onlardan razı olmuştur. Onlar da (Allah’tan) razı olmuşlardır. Bunlar, Allah’ın taraftarlarıdır. Dikkat edin! Hiç şüphesiz Allah’ın taraftarları, galip gelecek olanlardır.**

[11] Mücadele: 22
[12] Mümtehine: 1

İşte ayetlerin üzerinde böyle durulur. Şayet o yağı yerse nefsinin kendisine buğzetmekle emrolunduğu Hristiyana sevgi veya ilgi göstermesinden korkuyor. Dolayısıyla bu beş sıfatı ezberleyip sonra da bunları kendi nefsinde aramalısın. Ey kardeşim! Bu tağuti hükümetlerden teberrî et, onların ibadet ettiği anayasa yazma komisyonundan teberrî et. Onların ne hükümlerini ne de hakimiyetlerini ikrar et. Onlara seni onlarla savaşmaya itecek bir düşmanlık izhar et ve sakın ha kalbinde onlara karşı sevgi duyma. Bununla Allah'ın Nebisi İbrahim'in yoluna uyanlardan olursun.

Muhammed b. İbrahim Âl-i Şeyh ﵀ diyor ki: "Tevhidi bilip onunla amel edenin müşrikleri sevmesi tasavvur edilemez. Kim onları seviyorsa bu kimse tevhidi bilmiyordur." Bu yöneticilerin musibetleri müşriklerden daha şiddetlidir. Çünkü müşriğin zararı kendi nefsinedir. Lakin bunlar bütün insanları itaat şirkine girmeye zorluyorlar ve güç kullanarak onları kendilerine itaat ettirmeye çalışıyorlar. Eğer onlar da kendilerine itaat ederlerse bu kimseler onları itaat şirkine zorla girdirmişlerdir.

Bize karşı hangisinin zararı daha şiddetli? Allah'a şirk koşan sufinin mi yoksa milyonları şirke girmeye zorlayan tağutun mu?

"Sizi inkâr ettik." Tağutlara karşı olması gereken birinci tavrın budur.

Bu tağutlara karşı ortaya koyman gereken ikinci tavır ise onların yanında ne dille ne de kılıçla savaşmamandır. Delil ise (şudur.) Allah-u Teâlâ buyurdu ki: **"İman edenler Allah yolunda savaşırlar. Kâfirler ise tağutun yolunda savaşırlar. (Öyleyse) şeytanın dostlarıyla savaşın. Şüphesiz şeytanın hilesi pek zayıftır."** [12] Bu, bu kimselere karşı göstermen ve bundan sakındırman gereken ikinci tavırdır.

Tağutların dille ve kılıçla destekçileri olanlar hakkında konuştuğumuzda bu ayeti geniş bir şekilde ele alacağız Allah'ın izniyle.

Allah'ın indirmediği ile hükmeden bu tağutlara karşı ortaya koyman gereken üçüncü tavrına gelince ise; onları işlerinde yönetici yapmamandır. Dolayısıyla kim bu tağuti hükümetler ile bağlantı kurarsa bu kimse onları işlerinde yönetici yapmıştır. Delil ise Rabbimizin şu sözüdür: **"Allah, iman edenlerin velisidir/dostudur. (Bu dostluğunun bir tecellisi olarak) onları (küfrün, şirkin) karanlıklarından (tevhidin ve imanın) aydınlığına çıkarır. Kâfirlerin velileriyse /dostlarıysa tağuttur. Onları (iman ve tevhidin) aydınlığından (küfrün ve şirkin) karanlıklarına çıkarırlar."** [14] Ve Allah'ın izniyle başka yerlerde bu ayeti geniş bir şekilde ele alacağız.

Ey Müslüman! Bu tağutlara karşı ortaya koyman gereken başka bir tavır ise bunların mahkemelerine muhakeme olmamandır: **"Sana indirilene (Kur'ân) ve senden önce indirilen (Kitaplara) iman ettiğini zannedenleri görmedin mi? İnkâr etmekle emrolundukları hâlde tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları (hakka geri dönüşü zor) uzak bir saptırmayla saptırmak ister."** [15] Yakinen insanın zihnine şöyle bir soru gelecektir: Peki (bunların

[13] Nisâ: 76
[14] Bakara: 257
[15] Nisâ: 60

mahkemelerine gitmezsem) hayat nasıl yürüyecek? Nasıl hakkımı alacağım ve nasıl kendimi müdafaa edeceğim?

Allah ﷻ’nin bizlere olan fazlından ötürü Allah-u Teâlâ bu ayetin yükü konusunda bizlere kafi olmuştur ve şu an İslam Devleti'nde İslami mahkemeler kuruludur. Tağuti mahkemelere muhakeme olmaya ihtiyacımız yoktur. Lakin ayetteki bu yere geldiğimizde Allah’ın izniyle bu konuyu da geniş bir şekilde ele alacağız.

Dolayısıyla senin ve benim, Allah’ın indirmediği ile hükmeden bu tağutlara karşı tavrımızın böyle olması gerekir.

Bu sözlerimi söylüyorum ve hem kendim için hem de sizin için Allah’tan mağfiret diliyorum. Allah sizi hayırla mükâfatlandırsın ve sizde bereket kılsın.

Yedinci Dersin Sonu

İtaat Şirki

7. Ders

شرك الطاعة

